

önnur samvizka mín að einhverju leyti, er vari mig við því að hafast nokkuð það að, sem eg ekki er reiðubúinn að rita á eftir með óskjáltandi hendi.

Með harmþrungnum ákafa leita eg nú í umliðinni tíð, eftir sérhverri átyllu og smáatvikum, er átt hefðu fyrir löngu að hafa orðið mér nægilegt skýringarefni, ef sonarleg lotning, vald vanans, leti og kæruleysi ekki hefði lokað augum mínum fyrir því er gerðist umhverfis mig.

Nú skilst mér hversvegna hún móðir mín var svo þunglynd; nú skilst mér hversvegna hún hafði óbeit á samkvæmislífint, og nú skilst mér hversvegna hún ávalt klæddist viðhafnarlitlum og óbreyttum búningi-er föður mínum varð aðra stundina gremjuefni, en hann hæddist að hina.

“Þú ert langlíkust vinnukonu!” sagði hann við hana.

Eg hafði þó orðið þess áskynja, að missætti, enn þá alvarlegra eðlis, raskaði friði á heimili okkar, en aldrei heyrði eg beinlínis á það sjálfur. Eg heyrði að eins óminn af röddu föður míns, æstri og skipandi, og til móður minnar lágan bænarróm, og grátstaf, sem hún reyndi að dylja.

Eg ímyndaði mér að þessi raunalega misklið á heimilinu væri sprottin af helzt til ákøfum og árangurslausum tilraunum föður míns, til að fá móður mína til að taka þátt í dýrðlegum veizluhöldum, svo sem venja hennar hafði verið fyrrum; en í þess kyns samkvæmi fór hún nú mjög nauðug með föður mín-

um, og fram st

Ef að faðin móðir r ar hún aldrei.

Ein frá Par um. H inguna, sá eg a ósægjanl

Mei arinnar álög, ein kom útf hans min ast allan

“Svo hlaupa á

Og lendi.

Þega og kátur hugkvæm ins, og v réði mér að geta g andi einh